

ת"פ 55720/12/13 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 55720-12-13 פלוני

בפני כבוד השופטת דנה כהן-לקח
מאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אריה ברנד
נגד פלוני ע"י ב"כ עו"ד אלכס גפני
נאשם

החלטה

לפני בקשת ההגנה כי אורה על ביטול הרשעת הנאשם לצורך צירוף תיק זה להליך אחר המתנהל בעניינו של הנאשם לפני כב' השופט הרבסט בבית-משפט זה (ת"פ (י-ם) 51015-10-13; להלן גם: התיק האחר). המאשימה מתנגדת לבקשה, ואני סבורה כי הדין עמה. להלן טעמיי לכך.

השתלשלות העניינים

1. כנגד הנאשם הוגש כתב-אישום בהליך שבכותרת בגין עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת-זוג. הנאשם כפר באשמה והתיק נקבע לשמיעת הוכחות לפניי. בתום שמיעת מלוא העדויות בתיק וסיכומי הצדדים בעל-פה, ניתנה על-ידי מותב זה ביום 11.10.2015 הכרעת-דין מנומקת, לפיה הנאשם הורשע בעבירה שיוחסה לו. לאחר מתן הכרעת-הדין המרשיעה על מלוא נימוקיה, עתר הסנגור לדחות את מועד שמיעת הטיעונים לעונש כדי ללמוד את הכרעת-הדין וכדי לשקול את צירוף התיק הנוכחי להליך אחר המתנהל בעניינו של הנאשם. הסנגור ציין כי בכוונתו לבוא בדברים עם המאשימה.

2. ביום 20.12.2015 - כחודש וחצי לאחר מתן הכרעת-הדין המנומקת בתיק זה - התנהל דיון לפני כב' השופט הרבסט בתיק האחר של הנאשם, במסגרתו יוחסה לו עבירה של איומים כלפי גרושתו (ת"פ (י-ם) 51015-10-13 הנ"ל). באותו דיון לפני כב' השופט הרבסט, הגיעו הצדדים להסדר-טיעון, בעקבותיו כתב-האישום תוקן, והנאשם הודה והורשע, בלא שהושגה בין הצדדים הסכמה לעונש. באותו דיון, עתר הסנגור לצירוף ההליך שבכותרת לתיק שמתנהל לפני כב' השופט הרבסט. בהתייחס לכך, ביקש כב' השופט הרבסט את עמדתו של מותב זה לבקשת הצירוף. החלטת כב' השופט הרבסט הועברה לעיוני על-ידי המזכירות. עם קבלתה, ביקשתי את עמדת המאשימה בעניין. בא-כוח המאשימה הודיע כי הוא מתנגד לצירוף המבוקש. טיעוני הצדדים בעניין זה נשמעו לפניי אמש.

תמצית טיעוני הצדדים

3. בא-כוח המאשימה התנגד בתוקף לבקשת הצירוף. לטענתו, התנהלות ההגנה היא "התנהלות שריח של פורום

שופינג נודף ממנה למרחקים, ריח חריף עוד יותר עולה ממקום שבו ההודאה בתיק שאליו מבקשים לצרף, באה לאחר ההרשעה בתיק שבו נוהלו ההוכחות..." (פרוטוקול דיון מיום 23.12.2015, עמ' 54). לטענת בא-כוח המאשימה, התנגדותו לצירוף תיק זה לפני המותב האחר נובעת מטעמים מהותיים, שעיקרם נעוץ בחשש כי הצירוף המבוקש יוביל להצגת תמונה חלקית ובלתי שלמה לפני המותב האחר אודות התיק הנוכחי, שנוהל לפני מותב זה. בא-כוח המאשימה הוסיף וציין כי המאשימה לא תתנגד לכך שההגנה תצרף את התיק האחר לתיק זה.

4. מנגד, בא-כוח הנאשם טען כי טעמי ההתנגדות של המאשימה אינם מוצדקים. בתחילה, טען הסנגור כי חלק מהסדר הטיעון בתיק המתנהל לפני כב' השופט הרבסט, כלל הסכמה לצירוף התיק שבכותרת לאותו הליך אחר. לאחר שבא-כוח המאשימה הצהיר לפרוטוקול כי מתרשמות פנימיות בתיק עולה תמונה הפוכה, טען הסנגור כנגד כך שהמאשימה לא השמיעה התנגדות מפורשת לצירוף המבוקש לפני כב' השופט הרבסט. לגופם של דברים, טען הסנגור כי מאחר שמותב זה שמע עדויות בתיק הנוכחי ונתן הכרעת-דין מנומקת שהרשיעה את הנאשם, הרי: "זה יכול להיות שיקול של הנאשם לא לבחור מותב, אלא לבקש שהעונש יגזר על ידי מותב אחר שיהיה מנותק לגמרי מההתרשמות של בית המשפט. אינני מבקש לפסול את המותב כמובן, אני אומר שזאת התרשמות של בן אדם שלא מצוי בעולם המשפט" (פרוטוקול דיון מיום 23.12.2015, עמ' 56). לפיכך, עתר הסנגור לביטול הכרעת-הדין בעניינו של הנאשם בתיק זה, כדי שניתן יהיה לצרפו להליך האחר המתנהל לפני כב' השופט הרבסט.

המסגרת הנורמטיבית

5. סעיף 39(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) קובע כדלקמן:

עבירות אחרות שהודה בהן הנאשם
(א) "מי שהורשע בשל עבירה פלונית וביקש שבית המשפט ידון אותו גם בשל עבירות אחרות שהוא מודה שעבר אותן, רשאי בית המשפט - לאחר שנתן לתובע הזדמנות להשמיע טענותיו לענין זה - להרשיעו ולגזור את דינו, או להעמידו במבחן, בשל כל אחת מן העבירות האחרות".

מסעיף 39(א) הנ"ל לחוק העונשין עולה כדלקמן: ראשית, לנאשם אין זכות קנויה לצירוף תיקים. הדבר מחייב החלטה של בית-משפט, הכרוכה בהפעלתו של שיקול-דעת שיפוטי. שנית, ההכרעה השיפוטית בבקשת הצירוף ניתנת רק לאחר שלתביעה ניתנה הזדמנות לטעון בעניין. הדבר מלמד כי על בית-המשפט להכריע בסוגית הצירוף במבט רחב, ולהתחשב במכלול האינטרסים הנוגעים בדבר - הן בראייתו של הנאשם והן בראייתה של המאשימה המייצגת את האינטרס הציבורי.

מן הכלל אל הפרט

6. במקרה דנן, אני סבורה כי יש לדחות את עתירת ההגנה כי אבטל את הרשעת הנאשם בדין, לצורך צירוף תיק זה להליך האחר שמתנהל לפני כב' השופט הרבסט.

7. בעת מתן הכרעת-הדין המרשיעה בתיק הנוכחי, הייתה ההגנה מודעת היטב לקיומו של תיק אחר תלוי ועומד

בעניינו של הנאשם. אותה עת, טרם הבשיל התיק האחר לשלב של מתן הכרעת-דין. אם וככל שהנאשם חפץ בצירוף תיקים, דרך המלך הייתה לבקש כי אותו תיק אחר - שבירורו היה מצוי בשלב דיוני מוקדם יותר - יצורף לתיק הנוכחי, בו כבר ניתנה הכרעת-דין מנומקת לאחר ניהול הוכחות. זו היא דרך המלך עקב משקלם המצטבר של שני הטעמים הבאים:

ראשית, מבחינה לשונית, נוסחו הברור של סעיף 39(א) לחוק העונשין מלמד כי עבירות שהנאשם מודה כי ביצע אותן והוא טרם הורשע בדין בגין, יצורפו לפני בית המשפט שכבר הרשיע את הנאשם בדין. יתרה מזאת; סעיף 39(א) הנ"ל קובע כי ניתן לצרף תיקים לפני בית-משפט שהרשיע את הנאשם, וזאת לגבי עבירות שהנאשם "מודה שעבר אותן". מנוסח זה ניתן לכאורה ללמוד כי לא ניתן לצרף עבירות מתיקים אחרים שכבר ניתנה הכרעת-דין מרשיעה במסגרתם (ראו: ע"פ 409/71 מדינת ישראל נ' ועקנין, פ"ד כו(1) 473, 469 (1972), מפי כב' הנשיא אגרנט). אמת, בפרקטיקה יש הנוהגים לאפשר צירוף תיקים גם לאחר שלב ההרשעה, ובלבד שבית-המשפט שהרשיע בתיק המצורף, נתן הסכמתו לצירוף התיק לפני המותב האחר. במצב דברים זה, מורה בית-המשפט על ביטול ההרשעה לפניו לצרכי צירוף, וזאת על-מנת שהמותב שלפניו יצורף התיק, ירשיע את הנאשם בדין ויגזור את דינו כנדרש בסעיף 39(א) סיפא הנ"ל (ראו: ת"פ (שלום ב"ש) 5400/00 מדינת ישראל נ' מכלוף, פסקה 4 (21.2.2005)). עם זאת, שאלה היא האם הפרקטיקה האמורה עולה בקנה אחד עם לשון החוק (ראו: ת"פ (מחוזי ת"א) 40237/03 מדינת ישראל נ' יעיש (26.1.2004); ע"פ (מחוזי מרכז) 12624-06-09 כרמל נ' מדינת ישראל (17.11.2009); ת"פ (שלום כ"ס) 21288-01-10 מדינת ישראל נ' לאפי (28.11.2010)).

שנית, מבחינה מהותית-תכליתית, בית-המשפט שמצוי בשלב דיוני מתקדם לאחר הרשעת הנאשם בדין - במיוחד בנסיבות בהן נוהלו הוכחות וניתנה הכרעת-דין מנומקת - הוא בעל ראייה רחבה ושלמה יותר לצורך גזירת-הדין. לפיכך, קיימת הצדקה עניינית כי הוא יהיה זה שידון ביתר עבירותיו של הנאשם בתיקים אחרים, אם וככל שהנאשם מעוניין בצירופם.

8. ההגנה סטתה מדרך המלך במקרה זה. בחינת נימוקיה מעלה כי הטעם היחיד שהוצג לכך, נעוץ ברצונו של הנאשם כי דינו ייגזר על-ידי מותב שלא שמע את הראיות בתיק הנוכחי. הסנגור הדגיש בהגינותו כי אין עסקין בטענת פסלות מלשבת בדין, אלא אך במראית הדברים בעיניו של הנאשם עצמו. אודה כי לא ירדתי לסוף דעתו של הסנגור בעניין זה, שכן משמעות קבלת טענתו היא לכאורה כי כל אימת שנאשם בוחר לנהל הוכחות אשר בסופן הוא מורשע בדין בהכרעת-דין מנומקת המנתחת את העדויות שנשמעו לפני בית-המשפט, כי אז יוכל הנאשם לבחור שעונושו ייגזר על-ידי מותב אחר שלא בחן את הראיות בתיק. מיותר לציין כי אין לכך כל הצדקה או עיגון בדין. למעשה, משמעות טענת הסנגור היא כי יתאפשר לנאשם להישפט לפני שופט אחר אך מן הטעם שהוא נראה בעיניו נוח יותר. טענה זו היא בבחינת חיזור פורום ("פורום שופינג"), ולכך אין לתת יד.

אין לי אלא להפנות לדבריה של כב' השופטת רוטלוי לפיהם: "לשופט הדין בעניינו של נאשם אין 'חזקה' על התיק. אולם, הדרכים להעברת התיק משופט לשופט צריכות להיעשות באופן שוויוני ועל פי דרישות החוק כדי למנוע עיוות דין וכדי למנוע שימוש לרעה בסדרי הדין" (ת"פ (מחוזי ת"א) 10430/98 מדינת ישראל נ' עמר, סוף פסקה 5 (11.4.1998)).

9. אשר על כן, אני דוחה את בקשת ההגנה לביטול הרשעת הנאשם בתיק זה לצורך צירופו להליך אחר. למען הסר ספק, אין בהחלטה זו כדי למנוע מהנאשם לעתור לצירוף התיק האחר להליך הנוכחי, אם וככל שרצונו בכך (המאשימה

כבר הודיעה כי תסכים לבקשה כזו ככל שתעלה מצד הנאשם).

הטיעונים לעונש בהליך שבכותרת יישמעו לפניי ביום 18.1.2016 בשעה 09:00, כפי שהודע במעמד הצדדים.

המזכירות תשלח החלטה זו לב"כ שני הצדדים, בהתאם להסכמתם באולם הדיונים. כמו כן, תשלח המזכירות העתק החלטה זו לידיעת כב' השופט הרבסט.

ניתנה היום, י"ב טבת תשע"ו, 24 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.